

A Szabad Magyarország Parlamentje

A KELET-BURGERLANDI KÉRDÉS

Irta Dr Heckenast-Dezsi, a Felszabadító Biz. Nyugatmagyarországi Csoportjának elnöke

(Ebben a rovatunkban helyet adunk olyan tárgyilagoss, párt-politikán felüli állás elveknél is, melyekkel nem mindenben értünk egyet. Ugyancsak módot adunk szenvedélymentes vitára.)

II.

A Neuland máj 31-i vezérlelkében foglalkozik a kelet-burgenlandi kérdéssel, s részletesen ismerteti a terv szülő apjának, dr. Fritz Zimmermannnak elképzelését e kérdésben. (A tervezet készítése idején Zimmermann az Alsó-Ausztria tartományi kormányzósegédjének sajtó referense volt.) Zimmermann tervezetét az 1946-os párisi béke-lágyulásra alapítja, ahol a magyar kormány a csehok kitelepítését javaslatával szemben, — valójában az ausztráliai kiküldött vetette fel ezt a gondolatot egy bizottsági ülésen — azt az álláspontot vallotta, hogy sem legyen meg a csehok akarata, de

a felvidéki magyarságot a földjével együtt tegyék át Magyarországra, azaz a magyar többségű területeket csatolják vissza Magyarországhoz.

Már most Zimmermann szerint, ha annakidején a magyar kormány ezt a tételt állította fel felvidéki viszonylatban, akkor állania kell ezt az elvet a kitasított németekkel szemben is. Vagyis:

Csatolják Moson-, Sopron- és

Vas megyét teljes egészében Ausztriához, ahol aztán le lehet telepíteni a Magyarországról kitasított németeket.

E tervnek az érdekében szerinte Sopronban, Magyaróvárott és Kőszegen a kitelepítés idején mozgalom is indult. Ezekben az években e sorok írója Nyugat-Magyarország városainak működött mint tanár és mint újságíró a tiszta lelkiismerettel kijelentheti, hogy Zimmermannnak ezek az állításai teljes egészében kitálalások.

Zimmermann azt említi ugyan hogy a magyarországi németiség nem volt osztrák etnikuma, mivel azonban betelepítése óta politikailag és kulturális sikon Bécs befolyása alatt állt, ma már inkább Ausztria felé tekint, mint Németország felé.

Ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy a Neulandnak ugyan ez a szövege hozza a Független Vajdasági Mozgalom kiáltványát s dr. Gauss szerkesztő a bécsi Puche hársábján élesen megtámadta a magyarságot Ujvidékkel kapcsolatban és ha meggondoljuk, hogy a Puche szerkesztője az a dr. Funder Frigyes (egykor a Reichs Post szerkesztője), aki ma a Forschungs Institut alelnöke és egykor pedig Ferenc Ferdinánd politikai tanácsadója, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy

itt tervszerű hadjáratról van

szó a magyarság ellen és céltudatos akció indult Magyarország felparcellázása érdekében...

Ehelyen nem élünk a fenti elképzelések és tervek előfotata, vagy visszautasítása, ezt megtesszük majd későbbi tanulmányaink során, csupán Zimmermann, Nikolaus Brit és a többi urakat, osztrákokat, vagy kitelepített németeket szeretnénk emlékeztetni egy- s más dolgotra a sváb kérdéssel és a kitelepítéssel kapcsolatban.

Mindenek előtt le kell szögeznünk azt, hogy a svábokkal és általában a németekkel szemben nincs bennünk egy szemernyi faji előítélet, vagy elfogultság sem. Hídk mellett tisztában vagyunk e nagyra hívott nép becsületreméltó erőnyelével is. Viszont ez nem mást jelent meg fellegőnknek, hogy a magyarság érdekeit a saját szűk hazájában mindig előbbre fogjuk helyezni egy tőle nagyjából elszakadt idegen népcsoport érdekeinél, bármit is hozzon a jövőben a világpolitikai helyzet és nem láthatunk magunk között szívesen olyanokat akik betevőgő nemzeti kérdéseinkben nem úgy gondolkoznak mint a magyarság, s a kritikus helyzetekben könnyen ellenünk fordulhatnak, mint a példák ezt máris mutatják.

(Folytatjuk)

(Ehben a rovatunkban helyet adunk olyan tárgyilagosa, párt-politikán felül álló cikkeknek is, melyekkel nem mindenben értünk egyet. Ugyancsak módot adunk szenvedélymentes vitára.)

I.

A Déjamerikai Magyar Hírlap eszéi évkönyvében harminccoldalas tanulmányom jelent meg a nyugat-magyarországi kérdéőről. A tanulmány eredetileg az 1957-es évkönyv számára készült, de a magyar szabadságharc tragikus kimenetele miatt — amikor Ausztrián nemcsak kapuit, hanem salvét is kítarta a magyar menekültek előtt — addáiban nem tartottam időszerűnek. E-ért a tanulmány megjelentetésére csak az idén került sor.

Tanulmányom megjelenése óta számos levelet kaptam máris a világ minden táján elsősor magyaroktól, de jött levél magából Burgenlandból is, a magyaroktól és németektől egyaránt. A kérdést minden honfitársam időszereinek tartja.

Mindenképp a megjegyzéseknél sokkal figyelemremélőbbek azonban azok a levelek, melyek a nyugatmagyarországi kérdéssel kapcsolatban különös jelentőségekre hívják fel a figyelmet. Mivel ezek a jelenségek általános magyar érdekekkel állnak összefüggésben, kénytelenek vagyunk vele a nyilvánosság elé jönni. Írásaimban már többször magam is említettem, de most ismételtén és nyomatékosan fel kell hívnom az emigráció figyelmét bizonyos (nem hivatalos. A szerk.) osztrák körökre azon törekvéseire, hogy Burgenland határait — eredeti elképzelésüknek megfelelően —

keletébre tolják egészen a Rábiaig, bekebeelvén ilyenformán egész Moson-megyét, Közszeged, Szentgotthárdot és magát Sopron városát is, melynek elvesztését a soproni nép-szavazás óta alig győzik siratni.

E gondolat nem új keletű: már ott kísért a trianoni tárgyalások előestéjén a szóta is többször előkerült a legváltozatosabb csomagolásban, legkomolyabban a második világháború után az osztrák államszerződés fogalmazásakor. E sorok írója 1946-ban Sopronban szemtanúja volt annak a tüntető felvonulásnak, melyet a soproniak rendeztek tiltakozásul az osztrák tervek ellen, pedig abban az időben minden egyéb irredenta megmondulástos volt. A soproni házak, kocsiútak tele voltak mázolvá felírtokkal:

Sopron a miénk! Sopron magyar város! Vissza Nyugat-magyarországot!

Még a Sopron környékén visszahagyott svábok is felvonultak esalddossal együtt ex-alkalommal. Tragikomikus látvány volt, ahogy kosziájikon kihálták: "Mattyarok vattynak! Mattyarok akarnak marattnak!"

Kelet-Burgenland fantómja — úgy látszik — megint ott kísért bizonyos osztrák körökben. Ez alkalommal a Magyarországról kitélepített németeket hasznájják fel faktöröknek. A kitélepített németek egyik lapja, a Neuland szérii április 12-i száma közli azt az ausztriai hírt, hogy Dr. Nikolaus Britz, a linzi népfőiskolán, a Gesellechaft für Ost- und Südatland megkövására magyiskerü előadást tartott — "Német sors a Kárpátmedencében" — címmel, melynek végkövetkeztetése az, hogy elérkezett az idő Kelet-Burgenland terének propagálására (Szükségesnek tartjuk idejegyezni, hogy a sokat emlegetett hogy oda a dunai svábok visszavándoroljanak, megvalósíthatatlan, sőt egyenesen ártalmas a magyarság ellen és elárulása saját dunai sváb múltunknak is."

Léber nyilatkozata szerint Fiegl osztrák külügyminiszter nem teszi magáévá a tervet, mert Südtirol kérdése mellett nem akar még egy újabb gyújtóanyagot bervezni az ország békéjébe. (Folyt.)

IV.

Es a nem magyar-barát német csoport olyan megalkuszik a mai helyzet adottságaival, de nyitva hagyja az ajtót a jövő felé azon az uton, amely természetesen eskis az erősebb jogán lesz járható. Ezen a ponton találkozik össze a kitélepített németiség magyar-ellenes csoportjának elképzelése bizonyos osztrák körök érdekével és politikai hasznárássával:

keletébre tolni a burgenlandi határt egészen a Rábiaig, vagy talán a Balatonig is.

Ezzel a megoldással az osztrák jelentős mezőgazdasági területeket nyerhetik, ugyanakkor a német etnikum határait is kiterjesztenék kelet felé, és ezzel mintegy erkölcsi-leg is alátámasztanák a terület-változás szükségességét.

Mit szólnak majd hozzá ezek a (nem hivatalos) osztrák körök, amelyek volt németjeink ilyen iránnyú törekvéseit támogatják, ha ezek után mi magyarok is

nemcsak a jogtalanul elrabolt burgenlandi területek visszacsatolása érdekében indítanánk erőlyes nemzetközi akciót, hanem az elmúlt századok oroszokos „határrendezési” és az 1928-ban a brucki „szerződésel” Ausztriának juttatott területekre is igényt jelentésünk be, egészen a Lafta folyáig, ahol az Árpádok korában húzódtott a nyugati magyar határ. Ezek a németjeink még most is túlzott sovénizmussal vádolnak bennünket. Ezen túl majd nem leszünk forrófejű sovénisatuk, inkább józannul számító realpolitikusek...

Végül szólnunk kell azokról is, akik a sváb kérdést a magyar alkotmány, a magyar lovaginesság, a honmínium és a nyugati kultúra szem-szögéből kezelték s kezelik ma is és akiknek a fenti érvek sem elegendők a tisztánlátás szempontjából.

Az emberi együttérzésünk ki-nyilvánítása minden tisztességes magyar ember legteljesebb megér-teszése tarthat számot, de politikai

használatra efféle szubjektivitást nem alkalmas.

Joggal kérdezhetnénk ugyanis — csupán a menekültekre korlátozva az összehasonlítást, — hogy még az egyik oldalon elcsirajtuk 200 ezer németünket, ugyanakkor a másik oldalán ki éjt könnyet a fémillióny magyar honfitársunkért, akik — velünk együtt — ugyancsak a kezükbe vették a vándorbotot és a-kiélt

elhajtottak a Szibéria felé vívó országukat, miután mindenü- ket hátrahagyták saját hazá-jukban, s még annyit sem vi- hettek magukkal, mint a kitéle- pített németek.

Ezeknek a magyaroknak ki ad majd a felszabadulás után erkülest, vagy anyagi kártérítést? Az ezirányú előzékenyülőknek azt üzenhet- jük: lehetséges, hogy Európa jövő ügyeinek rendezésénél kénytelenek leszünk semet biztonságodni olyan intézkedésekbe is, amelyek népünk számára kétségtelen hátrányt jelentenek majd. Ennek tudatában becsületheli kötelességünk, hogy ké- pességünkhöz mérten már most i- gyekezzenek előírtnál az ilyen hátrányos intézkedéseknek még a lehe- tőségig is. S ezért a lehetáronot- tabban fel kell emelnünk a szavunk- kal idegen védnökök felé sandító volt honfitársaink ellen, akik fertelenül hirdetik újójog azt a politikai irányvonalat, amelynek száza- dok óta egy és ugyanaz a célja: belpolitikai venutkozásban éhajtott megoldásokhoz egy külső hatalom leszenálló barátságát keresni.

Összegervén az elmondottakat, — semmiesetre sem értünk egyet a- zokkal a taktikai erőfeszítésekkel, amelyek a csonka-oroszági német- ség visszatelepítését alkotmányos, vagy erkölcsi szempontok mezébe bújtatva, de újabb országosenküta- szal akarja megoldani. S a lehetősé- gekhez képest éberen fogunk ér- küdni azon, hogy többé ne kerül- jünk a trianoni — de még a bécsi döntéshez hasonló kénszerhelyet- be sem.